

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558480800/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

hans Horoskop og mærkelige Skjæbne; hans Sjernes Forbindelse med Kongens» --

«Hvad ogsaa mig! -- raabte Grev Albert -- fordømte Gjøglerie! jeg vil intet Ord vide derom; det tjener kun til at gjøre fornufte Folk galne.»

«Men see her da! -- vedblev Bisp Peder ivrig -- det kunde dog vel være værd at vide: Kong Valdemar den Anden -- hans hemmelige Fjender og Eftersræbere, hans Krigslykke og Elskov -- den store Fare, han og Riget kan undgaae, hvis han advares i Tide» --

«Hvad! -- raabte Albert -- altsaa dog ingen Nødvendighed, ingen jernfast uundgaaelig Skjæbne! er det selv Vaklen i Stjernerne? Galskab er det, fordømt Varvid -- men det gjælder Kongen, min Herre, og jeg maa vide det; ad den Gjøglers Trudsler og Forbandelser lecr jeg. -- Dette er ikke den brave Esbern Snares Værk. -- Her maa være en Gjak og Bedrager, som har villet havt ham til Bedste. Maaskee er han lumskeligen bleven myrdet, den ærlige Helt, da han opdagede Bedrageriet. Vi maae være paa vor Post her; maaskee lurar hin Gjøgler et Sted her i Nærheden. Men vide vil jeg dog hvad han siger om Kongen. -- Der kan være Sandhed, fordømt Sandhed i det Galskab; maaskee en hemmelig Sammensværgelse mod Kongens Liv -- jeg vil vide det, paa hvad Side staaer det? kast det op, ærværdige Herre! -- see, den Helvedes Bog er aaben! Med disse Ord slog han med sit Sværdhefte til den svære Steen, som laa over Bogen, saa Stenen med et stort Bulder rullede hen ad Gulvet og den store kobberbeslagne Bog aabnede sig af sig selv, idet Vægten faldt af Bindet. -- »Læs det Blad, der er opslaget, først! -- sagde Albert -- maaskee det ogsaa skal have Noget at betyde, og vil vi være Gjakke, saa lad os være det tilgavn!»

«Anders, Præst i Slagelse, den Hellige kaldet, Kong Valdemar den Andens Fortrolige, -- læste Bisp -- den mægtige Mand, hvis vidunderlige Skjæbne her er aabenbaret, skal aflægge sit Regnskab for den øverste Dommer i Midnatstunden mellem den 1ste og 2den Jan. Anno Domini 1205.»

«Hvad, hvorledes? i denne Nat? i denne Time? -- udbrød Grev Albert -- viser Sanduhret hist ikke paa tolv? Den Løgn skal vi snart overbevise os om; for tre Dage siden bragte den gamle underlige Præst, sund og rask, mig et hemmeligt Budskab fra Kongen. Kast nu op hvad der staaer om Sjette Knud og om Kongen selv, ærværdige

Herre! men hvad fattes Eder? I skjælver jo – og hvi bliver her saa dunkelt?»

«Seer I ikke hvor Lysene slukkes – hviskede Bisp Peder – see, nu gaar det fjerde ud.»

«Her maa være Trækvind; jeg vil tænde dem igjen – men læs, læs, kjære Herre! førend Nogen forhindrer det.»

Bispen bladrede ængstelig i den store Bog, medens Grev Albert greb Armstagen med de to viftende Lys, som endnu brændte, før at tænde de udslukte; men da kom Bisp Peder til at røre ved Kjæden, som hængede den store Bog til Gulvet, og som det syntes gik heelt derigjennem, og med et forfærdeligt Bulder omvæledes Bordet; det var som en usynlig Malmhaand i samme Øieblik traf baade Bispen og Grev Albert; Lysestagen faldt Greven af Haanden, og der var bæl-mørkt omkring dem.

«Fordømte Gjøglekonster! – raabte Greven og uddrog sit Sværd – er her Nogen, saa tall' eller, ved den levende Gud! jeg hugger den første ned, der kommer mig nær.»

«Forgrib Eder ikke! saar ikke mig og Drengen i Mørke! – hviskede Bispen, som var styrtet af Stolen, men nu reiste sig med Besindighed og Kraft – er her Djævelskonster i Spillet med, saa er det nu mig, som med Guds Hjelp skal forsvare os Alle, og saa kommer I dog ingen Vei med eders Sværd, kjække Ridder! os er skeet vor Skjæl; hvi vilde vi vide og udforske, hvad der er Fordømmelse for Mennesker at vide? – Lad den ligge, den til Helved hængede Bog, som vilde lokke os med sig i Afgrunden! Følg mig, ædle Ridder! gik efter os, Dreng! vel er her mørkt som i en Grav, og Veien seer jeg ikke, men jeg har den med mig, som er Lyset og Vciens Med tisse Ord tog han det hellige Crucifix, han bar paa Brystet, i sin Haand, og fandt uden Vanskelighed Døren og Vindeltrappen.

Taus, med en lønlig og inderlig Bøn, gik den tilhidsfuede Bisp ned ad den snevre, stejle Vindeltrappe. Grev Albert fulgte ham, forsigtig og taus, med Sværdet i Haanden, og Carl, som med Møie havde betvunget sin Angst og ikke råbet den ved en eneste Lyd, holdt sig saa nær til sin Herre som muligt. Midt paa den mørke Vindeltrappe var en noget rummeligere Afsats med en Aabning i Muren, hvorigjennem der faldt en svag Lysning af det nylig tændte Nytaarsny. Derved syntes Carl at bemærke, at en anden Trappe stod i Forbindelse med